

Дамян Дамянов

Лирична археология

Пред мене зее изкоп: мойта младост.
Бездънен гроб. Огромен тъмен ров.
Жив слизам. И една след друга вадя
от дъното му сенки. От любов.
Един след други скелети огромни,
покрити с прах, със чернозем, с покой,
измъквам и не мога да си спомня
от всичките кой точно бил е мой.
Едва ги разпознавам, а се мръква.
Уж бяха на жени, а пък със страх
аз все със своя собствен ги обърквам,
все своя собствен разпознавам в тях.
И все се мъча да зарина гроба,
ала земята мърда. Под пръстта
покойница недоубита – Обич,
Любов се гърчи. Още жива, тя
пръстта наддига и излиза. Тропкат
обущата й сребърни. И мраз
в душата ми пролазва – от разкопки
май цял направен съм самият аз.

КРАЙ

© 1995 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8594>]